

[Mølgaard.]

dem, der derefter ikke har bragt deres ejendomme i forsvarlig stand.

Jeg håber, at boligministeren over for kommuner og boligindehavere vil meddele dette med en sådan klarhed, at brandsikringen sker i det hurtigst mulige tempo, for at den enkelte kan værne sig imod op imod den 1. april næste år at stå i den situation, at vedkommende ikke kan få klaret problemerne med at skaffe materialer og mandskab frem. Det er altså akkurat den situation, der tvang boligministeren til nu at redde de mange, der stod i denne situation, gennem fremsættelse af et forslag om en fristforlængelse.

Vi kan ikke støtte, at de mange resterende sager alle skulle køre dispensationsvejen om ad kommunerne, for i realiteten ville sagsmængden da blive så stor, at man kun kunne administrere med et gummistempel i hånden ude på kommunekontorerne, som sagde: denne ansøgning om fristforlængelse bevilges.

Med hensyn til finansieringsmulighederne vil jeg godt generelt anføre, at de tilskudsmuligheder, der er lagt op til, jo bestemt ikke er vores livret, og det vil også komme frem i vores afstemninger.

Vi går ind for de øgede lånemuligheder for at klare omkostningerne ved den nødvendige brandsikrings gennemførelse, men tilskuddene mener vi ikke er på deres plads. Vi finder, at disse tilskud, som man yder til brandsikring, i realiteten er en foræring, og at der bliver tale om kapitalgevinster. I det mindste mål er der tale om en værdisikring af ejendomme, hvor man gennemfører brandsikringsarbejder, men tit og ofte vil der også være tale om klækkelige værdistigninger og forbedringer af ejendommen, hvad der naturligvis er noget, der skaber en skævhed i forhold til situationen nu, når det blot er noget, der delvis finansieres over statskassen.

Bortset fra disse finansieringsbetæneligheder kan vi altså støtte selve synspunktet om at køre dispensationsvejen for et år en sidste gang.

Steen Folke (VS):

Vores ordfører, hr. Wilhelm, kan ikke være til stede i dag, så i stedet for skal jeg komme med nogle kommentarer til de fremsatte forslag.

Først vil jeg sige om ændringsforslagene til regeringsforslaget, nr. L 108, at vi naturligvis

anbefaler ændringsforslag nr. 1, som vi selv har været med til at stille, og at vi i øvrigt agter at stemme imod de øvrige ændringsforslag, som er stillet.

Hele sagen om brandsikringen er i øvrigt et skoleeksempel på, hvordan politik bedrives her i landet.

Da Stengadebranden indtraf, var der med rette omfattende politisk røre omkring den meget dårlige brandsikringstilstand, hvori en lang række gamle ejendomme befinder sig. Der var ingen grænser for, hvor gode viljer og hensigter politikerne havde i deres erklæringer om, at nu skulle der gribes ind og meget hurtigt gennemføres foranstaltninger, der kunne sikre, at en tilsvarende brand ikke kunne indtræffe igen. Men det, der skete, var, at forskellige kapitalinteresser, ejerinteresser, begyndte at gøre sig gældende, og efterhånden blev noget af glansen uægtelig pillet af de politikere, som havde erklæret deres store vilje til at sætte effektivt ind på dette område.

Det, vi nu har set, er, at disse frister altså er blevet udskudt én gang, og nu skal der udskydes igen. Det er klart, at VS ikke vil medvirke til nogen form for udskydelse af disse ting, og det hvad enten det foreslås fra regeringsside eller fra fremskridtspartiets side. Vi har jo til nr. L 108 leveret meget udførlige bemærkninger i vores mindretalsbetænkning, og jeg skal ikke gentage, hvad der står i betænkningen, men altså nøjes med at understrege, at vi ikke vil være med til at give nogen forlængelse af disse frister.

På den anden side er det klart, at vi har sympati for de tilskudsordninger, som tænkes etableret, men ikke fordi vi for så vidt mener, at det er den rigtige måde at løse problemet på. Vi mener, at det måtte være husejerne, som selv skulle finansiere denne sikring imod brandfare på den ene eller den anden måde. I forbindelse med indførelse af den såkaldte omkostningsbestemte husleje er der jo sket meget væsentlige huslejestigninger, som har betydet, at husejerne har kunnet tilegne sig betydelige gevinster, og vi mener sagtens, at finansieringen af disse foranstaltninger kunne klares af husejerne selv.

Nu vel, vi er klar over, at det er der ikke noget flertal for. Det er velerhvervede interesser, man vil gå nær, og flertallet her ønsker ikke noget sådant. Derfor vil vi godt medvirke til, at der etableres en tilskudsordning, for at